

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Česká pošta, s.p.**, IČ 47114983, se sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí předsedy rady žalovaného ze dne 29. 11. 2016, č. j. ČTÚ-75 363/2015-603, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2018, č. j. 11 A 26/2017 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 7. 2015, č. j. ČTÚ-43 623/2014-637/XI. vyř. - ZeO, žalovaný rozhodl, že žalobce „[...] nezajistil v období 11. 3. 2014 do 5. 5. 2014 dodávání poštovních zásilek na adresu Vyskytná nad Jihlavou 168, 588 41 Vyskytná nad Jihlavou, aniž by tuto skutečnost oznámil způsobem vyžadovaným § 16 odst. 2 a odst. 3 vyhlášky č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů, osobám na této adrese a Českému telekomunikačnímu úřadu. Uvedeným jednáním účastník řízení plnil poštovní povinnost v rozporu s § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách, a tím z jeho strany došlo ke spáchání správního deliktu podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách.“ (výrok I.). Žalovaný za uvedený správní delikt žalobci uložil pokutu ve výši 20.000 Kč podle § 37a odst. 4 písm. b) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách o změně některých zákonů,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o poštovních službách“) (výrok II.), a uložil mu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč (výrok III.).

[2] V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně na základě místního šetření a svědecké výpovědi uvedl, že plot na adrese Vyskytná nad Jihlavou č. p. 168 není příliš vysoký a dostatečně zabraňuje psům o velikosti německého ovčáka a labradorského retrievra v přístupu k poštovní schránce, jež je z vnější strany vzdálená 60 cm od plotu, od kterého je nadto oddělena tujími. Průměrné fyzické rozměry oběma zmíněným plemenům neumožňují vyklonit se přes plot a ohrozit osobu u schránky. Nadto, v době šetření nebyli psi vůči jemu neznámým úředním osobám agresivní a německý ovčák, který je zjevně starší a pohybuje se obtížně, vykazoval naprostý nezájem. Podle žalovaného si lze jen stěží představit, že by měl ještě před pěti měsíci tolik elánu, aby skákal na plot. Žalovaný uzavřel, že poštovní doručovatelka sice mohla mít z přítomnosti psů subjektivně nepříjemné pocity, nenacházela se však v reálném ohrožení, a nebyl tak důvod přerušit dodávky poštovních zásilek podle § 33 odst. 2 zákona o poštovních službách, který je nadto určen pro případy živelných katastrof a jiných mimořádných situací. Pokud již měl žalobce za to, že doručování zásilek je spojeno s ohrožením života a zdraví doručovatelek, měl postupovat podle § 16 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování. Vzhledem k tomu, že žalobce neoznámil přerušení doručování poštovních zásilek podle naposledy uvedeného ustanovení, plnil poštovní povinnost v rozporu s § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách a naplnil tak skutkovou podstatu správního deliktu podle § 37a odst. 3 písm. a) téhož zákona. Při stanovení druhu a výše sankce žalovaný přihlédl ke skutečnosti, že žalobce sice postupoval chybně, avšak osobu, které se přerušení doručování týkalo, přece jen o situaci informoval. Žalobci proto uložil pokutu na spodní hranici zákonem stanovené sazby.

[3] Rozhodnutím ze dne 29. 11. 2016, č. j. ČTÚ-75 363/2015-603, předseda rady žalovaného změnil výrok I. rozkladem napadeného rozhodnutí, a to tak, že žalobce „[...] nezajistil v období od 11. 3. 2014 do 5. 5. 2014 dodávání poštovních zásilek na adresu Vyskytná nad Jihlavou 168, 588 41 Vyskytná nad Jihlavou, a tedy porušil povinnost stanovenou v § 3 odst. 2 písm. 2 písm. d) zákona o poštovních službách poskytovat základní služby každý pracovní den a umožnit v těchto dnech nejméně jedno dodání na adresu každé fyzické nebo právnické osoby a tím neplnil poštovní povinnost v souladu s § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách, když zároveň nebyly splněny podmínky pro postup podle § 33 odst. 2 zákona o poštovních službách, a tím se dopustil správního deliktu podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách.“ Ve vztahu k výrokům II. a III. rozhodnutí prvního stupně byl rozklad zamítnut.

[4] V odůvodnění rozhodnutí o odvolání předseda rady žalovaného připomněl znění § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách a § 33 odst. 2 a § 37a odst. 3 písm. a) téhož zákona. Předseda rady žalovaného dále zmínil povinnosti žalobce jako držitele poštovní licence podle § 21 odst. 1 zákona o poštovních službách a podle § 3 odst. 2 písm. d) téhož zákona, jakož i výjimky, kdy těmto povinnostem nemusí dostát podle § 16 odst. 1 vyhlášky o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování. Konstatoval přitom, že výjimku dle naposledy uvedeného ustanovení lze aplikovat až po písemném oznámení osobám, které se v daném

pokračování

místě zdržují, nebo v něm mají sídlo, jakož i žalovanému. Součástí oznámení přitom musí být výzva, aby si dotčené osoby zvolily jiný způsob či místo doručování.

[5] Předseda rady žalovaného se ztotožnil se závěry rozhodnutí prvního stupně, že v dotčeném období na dotčenou adresu skutečně nebyly doručovány zásilky, aniž by tomu bránilo ohrožení poštovních doručovatelů. Předseda rady žalovaného v této souvislosti poukázal na skutečnost, že k doručování zásilek docházelo i v době, kdy se psi nacházeli na neoploceném pozemku, pokračovalo navzdory poškození oděvu poštovní doručovatelky jedním ze psů a k doručení zásilky došlo dokonce v den, kdy žalobce oznámil přerušení doručování. Fotografie psů ze dne 15. 4. 2014 a ze dne 29. 4. 2014, předložené žalobcem, podle předsedy rady žalovaného nemají vypovídací hodnotu, neboť z nich není patrné, jestli psi mají elektrické obojky. Nadto, fotografie štekajícího německého ovčáka neprokazuje jeho agresivitu a samotné štěkání není důvodem pro přerušení doručování poštovních zásilek. Navzdory skutečnosti, že se předseda rady žalovaného ztotožnil se skutkovými závěry správního orgánu prvního stupně, nepřisvědčil jeho popisu skutku. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí žalovaný uvedl, že pro přerušení doručování poštovních zásilek neexistoval skutečně objektivní důvod, s čímž se předseda rady žalovaného ztotožnil. Zároveň však žalovaný v prvoinstančním rozhodnutí dovodil, že pokud měl žalobce za to, že dodávání zásilek je spojeno s nebezpečím, měl přerušit doručování podle § 16 odst. 1 vyhlášky o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování, a pokud by tak učinil, žalovaný by jeho jednání považoval za souladné se zákonem. S takovým hodnocením se však předseda rady žalovaného neztotožnil, a proto korigoval výrok rozhodnutí, aniž by však narušil totožnost vymezeného skutku.

[6] Vzhledem k tomu, že hodnocení, zda došlo k ohrožení života a zdraví poštovního doručovatele nelze založit toliko na jeho subjektivním hodnocení, deliktní jednání žalobce nemohlo spočívat jen v nedodržení informační povinnosti podle § 16 odst. 2 a 3 naposledy zmíněné vyhlášky. K aplikaci § 33 odst. 2 zákona o poštovních službách předseda rady žalovaného přisvědčil závěrům prvoinstančního rozhodnutí, že se uvedené ustanovení vztahuje na případy nezaviněných technických problémů, důsledků přírodních událostí apod., kdy ani není možné adresáty zásilek o nemožnosti doručování informovat. I v takovém případě by však byl žalobce povinen počínat si tak, aby plnění povinností bylo omezeno co nejméně a aby překážky byly co nejdříve odstraněny. Nadto, možnost doručovat zásilky na dotčenou adresu nebyla ve smyslu uvedeného ustanovení zcela vyloučena, jak dokládá doručení dopisu ze dne 11. 3. 2014. Žalobce podle předsedy rady žalovaného neprokázal, že by doručování kvůli přítomným psům vůbec nebylo možné. I kdyby tito psi dokázali překonat plot, žalobce nemohl předjímat, že budou každý jednotlivý doručovací den ve volném výběhu a nebudou za součinnosti majitele umístěni v kotci apod. Předseda rady žalovaného v závěru zdůraznil význam poskytování poštovních služeb pro potřeby veřejnosti a uzavřel, že v posuzované věci nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 16 odst. 2 a 3 vyhlášky o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování ani § 33 odst. 2 zákona o poštovních službách.

[7] Ve vztahu k výroku o sankci žalovaný uvedl, že v důsledku nesprávného postupu žalobce došlo k porušení veřejného zájmu na řádném poskytování poštovních služeb a

nadto i k prodlení s doručováním zásilek na dané adrese, přičemž protiprávní jednání žalobce trvalo 37 pracovních dní, což je již závažné. Žalovaný přičetl žalobci k tíži, že dotčeným adresátům zásilek nesdělil, podle kterých zákonných ustanovení postupoval, a jednal tak netransparentně, bez snahy o rozumné řešení situace. Podle žalovaného se jednalo o vyhrocený až nesrozumitelný postup, který odůvodňuje výši uložené pokuty.

[8] Rozsudkem ze dne 30. 8. 2018, č. j. 11 A 26/2017 - 41, Městský soud v Praze zamítl žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného (výrok I.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). V odůvodnění rozsudku soud přisvědčil závěru, že žalobce neplnil poštovní služby v souladu s potřebami veřejnosti ve smyslu § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách, a to s ohledem na vymezení požadavků na poskytování poštovních služeb podle § 3 odst. 2 písm. d) téhož zákona.

[9] Soud dále odmítl, že by žalovaný postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy, zásadou vyšetřovací, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, popřípadě, že by ve vztahu ke skutečnostem předpokládaným v § 33 odst. 2 zákona o poštovních službách došlo k přenesení důkazního břemene. Žalovaný vyšel z nesporné skutečnosti, že žalobce ve vymezeném období nedodával zásilky na vymezenou adresu, přičemž dospěl k závěru, že § 33 odst. 2 zákona o poštovních službách se vztahuje na mimořádné situace, kdy není technicky možné splnit poštovní povinnost a není tak možné o přerušení doručování zásilek ani informovat dotčené adresáty. Taková situace však v posuzované věci nenastala, neboť z doručení dopisu ze dne 11. 3. 2014 vyplývá, že žalobce byl schopen informovat adresáty na dané adrese, že jim nebude doručovat zásilky. Závěr, že žalobce neprokázal existenci překážek, které mu měly bránit v doručování zásilek, učinil žalovaný toliko nad rámec rozhodnutí a směřovalo proti tvrzení žalobce o existenci takových překážek. Žalovaný tak svým závěrem, jakkoliv může být v dané souvislosti považován za neobratný, fakticky konstatoval, že žalobce netvrdil takové skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod § 33 odst. 2 zákona o poštovních službách. V kontextu souzené věci nemohl žalovaný sám dovozovat důvody neplnění poštovní povinnosti žalobcem, v tomto ohledu bylo zjišťování skutkového stavu závislé na tvrzení žalobce.

[10] Žalovaný podle soudu dostatečně zjistil skutkový stav věci, zohlednil všechna tvrzení žalobce a dospěl ke správné právní kvalifikaci. Námitka ohledně skutkového stavu v době dokazování není důvodná, neboť zásadní byla především nesporná skutečnost, že ve vymezeném období nedocházelo k doručování zásilek. Důkazy navržené žalobcem byly dostatečně vyvráceny jinými zjištěnými skutečnostmi. Žalovaný nepostupoval v rozporu s § 90 odst. 5 správního řádu, neboť z žalobou napadeného rozhodnutí je jednoznačně seznatelné, jak se vypořádal s jednotlivými částmi prvoinstančního rozhodnutí. Skutečnost, že žalovaný uvedl v rozhodnutí nadbytečný výrok, že se rozklad zamítá, nečiní rozhodnutí vnitřně rozporným, a není tak vadou způsobující jeho nezákonnost.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[11] Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasnou kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V ní namítl, že Městský soud v Praze a správní orgány pod pojem základní kvalitativní požadavky nesprávně podřadily povinnost stanovenou v § 3 odst. 2 písm. d) zákona o

pokračování

poštovních službách. Pojem základní kvalitativní požadavky je definován § 3 odst. 3 zákona o poštovních službách a rozumí se jím způsob poskytování a zajišťování základních služeb tak, aby byl realizován v kvalitě nezbytné ve veřejném zájmu, podle vyhlášky o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování. Konkrétně jsou základní kvalitativní požadavky vymezeny v části třetí uvedené vyhlášky, která je takto výslovně označena. Samotná povinnost poskytovat tzv. základní služby každý pracovní den a umožnit v těchto dnech alespoň jedno dodání na adresu každé fyzické nebo právnické osoby je přitom stanovena přímo v § 3 odst. 2 písm. b) zákona o poštovních službách. Z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, proč Městský soud v Praze považuje povinnost podle naposledy uvedeného ustanovení za součást základních kvalitativních požadavků, a rozsudek je tak podle stěžovatele v tomto rozsahu nesrozumitelný, respektive nepřezkoumatelný. Stěžovatel poukázal na § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách a § 33 odst. 1 písm. a) téhož zákona, přičemž konstatoval, že soud, respektive žalovaný, opřel závěr o naplnění skutkové podstaty správního deliktu o porušení § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách, čímž nepřipustně rozšířil skutkovou podstatu posuzovaného deliktu. Povinnost uvedená v tomto ustanovení nepatří mezi základní kvalitativní požadavky a bez porušení základního kvalitativního požadavku nelze konstatovat naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách. Vzhledem k uvedeným námitkám stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odmítl, že by Městský soud v Praze nesprávně vyložil pojem základní kvalitativní požadavky, a dospěl proto k nesprávnému závěru o naplnění skutkové podstaty § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách. K naplnění uvedené skutkové podstaty dojde v případě, že držitel poštovní licence nedodrží kumulativní podmínky pro plnění poštovních povinností podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách, což vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu o poštovních službách. Toto ustanovení odkazuje výslovně na základní kvalitativní požadavky a užitím pojmů „poštovní povinnost“ a „potřeby veřejnosti“ rovněž na § 3 a § 21 odst. 1 zákona o poštovních službách, kde jsou tyto pojmy blíže upraveny. Žalovaný proto odmítl, že by porušení § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách nebylo součástí skutkové podstaty podle § 37a odst. 3 písm. a) téhož zákona, a došlo tak k porušení zásady „*nullum crimen sine lege*“. Vzhledem k uvedeným tvrzením žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[14] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový

stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[15] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Z obsahu kasační stížnosti podle Nejvyššího správního soudu vyplývá, že mezi účastníky řízení je sporná toliko otázka, zda lze skutkovou podstatu správního deliktu podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách, ve znění účinném do dne 3. 12. 2014, naplnit porušením § 3 odst. 2 písm. d) téhož zákona. Stěžovatel v kasační stížnosti nikterak nepopírá, že povinnost stanovenou v naposledy uvedeném ustanovení porušil, ale namítá, že naplnění skutkové podstaty podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách vyžaduje s odkazem na § 33 odst. 1 písm. a) téhož zákona porušení základních kvalitativních požadavků, které jsou však uvedeny výlučně ve vyhlášce o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování, a povinnost podle § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách tak mezi ně nepatří. Správní orgány odůvodnily naplnění skutkové podstaty posuzovaného správního deliktu zjištěním, že stěžovatelka porušila povinnost podle naposledy uvedeného ustanovení. Vyřešení nastíněné sporné otázky je tedy zásadní pro posouzení právní odpovědnosti stěžovatelky.

[18] Podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách „[d]ržitel poštovní licence se dopustí správního deliktu tím, že poruší poštovní povinnost podle § 33 odst. 1 písm. a).“

[19] Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách „[d]ržitel poštovní licence je povinen plnit poštovní povinnost způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky, včetně soustavného poskytování informací o základních službách a způsobu jejich užití.“

[20] Podle § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách „[z]ákladní služby musí být poskytovány každý pracovní den a musí umožnit v těchto dnech nejméně jedno poštovní podání a dále alespoň jedno dodání na adresu každé fyzické nebo právnické osoby, nebo ve výjimečných případech, zejména je-li místo dodání nebezpečné nebo neúměrně obtížně dostupné, které jsou stanoveny prováděcím právním předpisem podle odstavce 3, jedno dodání do vhodného zařízení nebo dodávací schránky.“

[21] Ze znění výše citovaného § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách ve spojení s § 33 odst. 1 písm. a) téhož zákona dle Nejvyššího správního soudu vyplývá, že držitel poštovní licence se dopustí správního deliktu mimo jiné, jestliže nesplní poštovní povinnost způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky. Potřeby veřejnosti a základní kvalitativní požadavky tedy upřesňují způsob, jak má držitel poštovní licence plnit poštovní povinnosti stanovené více či méně podrobně v zákoně. Zatímco neurčitý právní pojem „potřeby veřejnosti“ právní

pokračování

řád nikterak nedefinuje a nechává jej k výkladu správním orgánům, základní kvalitativní požadavky definuje právní řád ve třetí části vyhlášky o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování, a to na základě zmocnění v § 3 odst. 3 zákona o poštovních službách, podle kterého „[p]rováděcí právní předpis stanoví podrobnou technickou specifikaci jednotlivých základních služeb včetně rozměrů poštovních balíků a jiných poštovních zásilek a dále stanoví podle odstavce 2 způsob poskytování a zajišťování základních služeb tak, aby byl realizován v kvalitě, jež je ve veřejném zájmu nezbytná (dále jen „základní kvalitativní požadavky“). Základní kvalitativní požadavky zabezpečí zejména rychlost, spolehlivost a pravidelnost základních služeb, dostatečnou hustotu obslužných míst zajišťujících poštovní podání, jakož i nezbytnou úroveň informovanosti uživatelů o způsobu zajištění základních služeb.“ Základní kvalitativní požadavky ani potřeby veřejnosti nepředstavují samostatný seznam povinností, avšak upřesňují poštovní povinnosti, které jsou v zákoně stanovené více či méně podrobným způsobem. V takovém případě je však zřejmé, že pokud držitel poštovní licence nesplní zákonem stanovenou poštovní povinnost vůbec žádným způsobem, je již nadbytečné zabývat se otázkou, zda ji splnil způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky. To má smysl až v případě, že se držitel poštovní licence snažil povinnosti nějakým způsobem dostát. Stěžovateli lze na jedné straně přisvědčit, že § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách nestanoví jeden ze základních kvalitativních požadavků, avšak jednu z poštovních povinností, což vyplývá i z § 21 odst. 1 zákona o poštovních službách, podle kterého „[o]bsahem poštovní licence je povinnost zajistit všeobecnou dostupnost některých nebo všech základních služeb na celém území České republiky nebo na jeho části (dále jen „poštovní povinnost“) a doba platnosti této poštovní licence.“ Na druhé straně je však třeba na základě výše uvedeného vyvrátit, že by výrok o naplnění skutkové podstaty § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách musel v každém jednotlivém případě specifikovat, že došlo k porušení základních kvalitativních požadavků, pokud je to zřejmé již z porušení zákonné povinnosti.

[22] V posuzované věci stěžovatel porušil povinnost podle § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách, která je již v zákoně stanovena poměrně podrobným způsobem. Vzhledem k tomu, že již přímo zákon stanoví, že držitel poštovní licence musí umožnit alespoň jedno dodání na adresu každé fyzické nebo právnické osoby každý pracovní den a stěžovatel na danou adresu vůbec nedoručoval ode dne 11. 3. 2014 do dne 5. 5. 2014, je zřejmé, že těmto konkrétním požadavkům zákona nedostál, aniž by bylo třeba zabývat se základními kvalitativními požadavky. Zákon o poštovních službách sice stanoví dvě výjimky, kdy držitel poštovní licence není povinen vymezenou povinnost splnit, jednu dokonce s odkazem na základní kvalitativní požadavky přímo v § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách a druhou v § 33 odst. 2 téhož zákona, s těmi se však žalovaný vypořádal v odůvodnění rozhodnutí a stěžovatel k nim již v kasační stížnosti nic nenamítal. Nejvyšší správní soud uzavřel, že odpovědnost stěžovatele za správní delikt bylo v posuzované věci možné dovodit ze zjištěného porušení poštovní povinnosti podle § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách, aniž by to znamenalo výkladové rozšíření skutkové podstaty správního deliktu podle § 37a odst. 3 písm. a) téhož zákona.

[23] Z výše uvedeného je zřejmé, že Nejvyšší správní soud korigoval některé úvahy Městského soudu v Praze, ztotožnil se však se stěžejní úvahou, že pro posouzení věci bylo zásadní především zjištění o nedoručování zásilek. Nejvyšší správní soud proto neshledal rozsudek nepřezkoumatelným ani nezákonným.

IV. Závěr

[24] Na základě všech výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu